

РЕШЕНИЕ

№ 7153

гр. София, 25.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 25.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **4865** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 226 от АПК във вр. с чл. 156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/ във вр. с чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс /АПК/ и е образувано във връзка решение № 4870 от 19.05.2022 г. постановено по адм.дело № 426/2022 г. по описа на ВАС, Осмо отделение.

Образувано е по жалба на „Бединг“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет. 1, представлявано от управителя Г. М. С., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 4 срещу ревизионен акт (РА) № Р – 22221718006087 – 091 – 001 от 16.09.2019 г., издаден от И. М. Р., на длъжност началник сектор – възложил ревизията и А. Л. И., на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, частично потвърден с решение № 2072 от 10.12.2019 г. на директора на дирекция „ОДОП“, с който са установени резултат по ЗДДС за данъчни периоди м. 05.2015 г., м. 06.2015 г., м. 07.2015 г., м. 09.2015 г., м. 10.2015 г., м. 12.2015 г., м. 02.2016 г., м. 03.2016 г., м. 04.2016 г., м. 05.2016 г., м. 06.2016 г., м. 08.2016 г., м. 10.2016 г., м. 11.2016 г., м. 02.2017 г., м. 05.2017 г., м. 01.2018 г. и м. 03.2018 г.; в частта на начислените лихви за данъчни периоди м. 07.2017 г., м. 08.2017 г., м. 09.2017 г., м. 10.2017 г., м. 11.2017 г., м. 12.2017 г., м. 05.2018 г., м. 07.2018 г. им, 08.2018 г. и за корпоративен данък за 2015 г. и 2016 г.

В жалбата се поддържа, че РА, потвърден с решение от директора на дирекция „ОДОП“ [населено място] при ЦУ на НАП, е издаден при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с

материалноправни разпоредби на ДОПК и ЗДДС, необоснован и немотивиран. Твърди се, че неправилно от страна на ревизиращия орган е приета липсата на реалност на извършените услуги. Неправилно ревизиращите органи ограничили дейността на дружеството единствено и само до търговия с матраци, легла, рамки и аксесоари за легла, а не били приели като дейност консултантски услуги във връзка с реализирането на ремонтни дейности и инвестиционни проекти. Инвокират се съображения, че органите по приходите, извършващи ревизията допуснали съществени нарушения на процесуалните правила, а именно: не са спазени принципите за обективност и добросъвестност, нарушени са материални данъчни норми, както и служебното начало и има непълнота на събраните доказателства. Твърди се, че приетите за установени фактически констатации в РД са необосновани, немотивирани, не се подкрепят и са в противоречие със събраните доказателства в процеса на данъчната ревизия. Оспорва се направеното изменение на ревизионното производство, поради налични обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т. 4 от ДОПК – липсва или не е представена счетоводна отчетност съгласно ЗСч или воденото счетоводство и преминаване към „особен ред на облагане“. Според жалбоподателя приетият подход при определяне на резултатите за отделните данъчни периоди, последвано от начисляване на ДДС на ревизираното лице, както и неспазване на процесуалните предпоставки на чл. 3 и чл. 5 във вр. Чл. 117, ал. 2, т. 5 и т.6 вр. Чл. 118 от ДОПК, е довело до процесуално нарушение на закона и оттам накърняване на правото на защита. Не на последно място се посочва, че начислените лихви в РА са недължими, тъй като същите са акцесорни по своята същност и са изчислено върху недължима главница. В заключение жалбоподателят излага аргументи, че формираният краен извод е за материална незаконосъобразност на РА, доколкото данъчният орган не е мотивирал задълбочено формирането на отказа за признаване на данъчен кредит.

С оглед на изложеното, с жалбата се иска отмяната на ревизионния акт в частта му, с която са установени задължения по ЗДДС за данъчни периоди м. 05, 06, 07, 09, 10 и 12.2015 г., м. 02, 03, 04, 05, 06, 08, 10 и 11.2016 г., м. 02 и 05. 2017 г. и м. 05, 07 и 08.2018 г. и за 2015 г. и 2016 г. по ЗКПО, потвърден в тази с решение № решение № 2072 от 10.12.2019 г. на директора на дирекция „ОДОП“. Претендира се и присъждане на сторените по делото разноски, съобразно представения списък по реда на чл. 80 от ГПК.

В проведените публични съдебни заседания по делото жалбоподателя, се представлява от адв. И., с надлежно процесуално представителство. В хода по същество на делото се поддържа становище за неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на РА, като се моли оспореният акт да бъде отменен по подробни съображения изложени в жалбата и писмените бележки по делото. Претендира се присъждането на разноски по делото съобразно представен списък.

Ответникът - Директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] при Централно управление на Националната агенция по приходите, редовно уведомен, чрез процесуален представител изразява становище за неоснователност на жалбата и моли обжалвания акт като правилен и законосъобразен да бъде потвърден. Депозирани са по делото писмени бележки, в които са изложени подробни доводи за неоснователността на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и е направено възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взима становище по жалбата.

Административен съд София- град, III отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Извършването на ревизия на „Бединг“ ЕООД за установяване на данъчни задълженията на дружеството по ЗДДС и ЗКПО за данъчни периоди м. 05, 06, 07, 09, 10 и 12.2015 г., м. 02, 03, 04, 05, 06, 08, 10 и 11.2016 г., м. 02 и 05. 2017 г. и м. 05, 07 и 08.2018 г. и за 2015 г. и 2016 г. по ЗКПО е възложено със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221718006087-020-001 от 05.10.2018 г., с която на основание чл. 112 и чл. 113 от ДОПК, И. М. Р., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., е възложил извършването на ревизия на „Бединг“ ООД. Заповедта е изменена със заповеди № Р -[ЕИК] 06087023 - 001 от 17.12.2018 г., заповед № Р -[ЕИК] 06087143 - 001 от 19.03.2019 г., заповед № Р – 22221718006087-020-002 от 28.03.2019 г., заповед за изменение на ЗВР № Р – 22221718006087-020-003 от 29.03.2019 г. и заповед за изменение на ЗВР № Р - 2222 [ЕГН] - 020 - 004 от 23.04.2019 г., всички издадени от И. М. Р., на длъжност началник сектор, като срокът за приключване на ревизията е продължен до 05.06.2019 г.

За целите на проверките, на основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на дружеството жалбоподател са връчени четири Искания за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/. Изискана е за проверка счетоводната и търговска документация на дружеството, включително договори, протоколи, банкови документи и други доказателства, които имат отношение към доставките, получени и извършени от жалбоподателя. Изискани са данни за вида на търговската дейност и обекта, от който се извършва, лицензи, разрешителни, регистрационни талони на притежаваните МПС, нотариални актове за собственост, писмени обяснения и фактури, издадени от конкретно посочени доставчици. С придружителни писма чрез ИС Контрол са представени единствено копия на продажни и покупни фактури за ревизираните периоди и договори за наем на търговски обекти.

Преглед на оригинални счетоводни документи е извършен в офиса на дружеството, за което е издаден Протокол №1602538 от 21.05.2019 г. В офиса на дружеството са налични единствено оригинали на фактури за покупки и продажби. Установено е, че е налична счетоводна отчетност за периодите от 01.01.2018 г. до 31.08.2018 г., а липсва такава за периодите от 01.01.2015 г. до 31.12.2017 г.

На основание чл. 45 от ДОПК в хода на ревизията са направени насрещни проверки на контрагентите на жалбоподателя. За установените факти и обстоятелства са съставени протоколи за извършени насрещни проверки. Резултатите от тях са обективирани в протоколи, подробно описани в ревизионния доклад, който на основание чл. 120, ал. 2 от ДОПК се явява неразделна част от оспорения акт.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р – 2222 – 17180 – 06087 – 092 – 001 от 25.07.2019 г., връчен на 19.08.2019 г. по електронен път, като в срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК не е подадено писмено възражение по РД.

Ревизията приключва с РА № Р – 2222 – 17180 – 06087 – 091 – 001 от 16.09.2019 г., с който са установени задължения по ЗДДС общо в размер на 12 987,22 лв. и лихви в размер на 3 883,79 лв. и по ЗКПО в общ размер на 18 769,25 лв. и лихви в размер на 3 323,93 лв.

В настоящия случай, предметът на настоящия спор, касае непризнато право на данъчен кредит за данъчни периоди м. 05.2015 г., м. 06.2015 г., м. 07.2015 г., м. 09.2015 г., м. 10.2015 г., м. 12.2015 г., м. 02.2016 г., м. 03.2016 г., м. 04.2016 г., м.

05.2016 г., м. 06.2016 г., м. 08.2016 г., м. 10.2016 г., м. 11.2016 г., м. 02.2017 г., м. 05.2017 г., м. 01.2018 г. и м. 03.2018 г.; в частта на начислените лихви за данъчни периоди м. 07.2017 г., м. 08.2017 г., м. 09.2017 г., м. 10.2017 г., м. 11.2017 г., м. 12.2017 г., м. 05.2018 г., м. 07.2018 г. им, 08.2018 г. и за корпоративен данък за 2015 г. и 2016 г.

Относно задължения по ЗДДС органите по приходите приели, че на ревизираното лице не се следва право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 10 993,22 лв. по фактури, издадени от следните доставчици:

- непризнат кредит в размер на 1 500,00 лв. за данъчни периоди м.02.2016 г., м. 06.2016 г. и м. 11.2016 г. по четири фактури с предмет плащане по договор за проектиране, издадени от „ЕНТИЙМ“ ЕООД;

- непризнат кредит в размер на 4 731,55 лв. за данъчни периоди м. 05.2015 г., м. 06.2015 г., м. 07.2015 г., м. 10.2015 г., м. 12.2015 г., м. 03.2016 г., м. 04.2016 г. и м. 02.2017 г. по дванадесет фактури с предмет наем, отчисления по съвместна дейност и услуга, издадени от „СТРИЙМЪН 1“ ЕООД и

- непризнат кредит в размер на 4_761,67 лв. за данъчни периоди м. 05.2016 г., м. 08.2016 г., м. 10.2016 г., м. 02.2017 г. и м. 05.2017 г. по осем фактури с предмет наем, издадени от „ВИАЛ 11“ ЕООД;

За да достигнат до този извод на база приобщените в ревизионното производство документи органите приели, че във връзка със спорните доставки описаните по-горе доставчици установили, че същите са deregистрирани по ЗДДС от страна на приходната администрация на основание чл. 176 от ЗДДС, имали установени задължения към бюджета, спорните фактури били включени в дневниците за продажби за ревизираните периоди, с изключение на 3 от фактурите, издадени от „СТРИЙМЪН 1“ ЕООД след датата му на deregистрация по ЗДДС, считано от 10.05.2016 г. Било установено също относно наетите в дружества лица, че в „ЕНТИЙМ“ ЕООД имало наети по трудови правоотношения две лица на длъжности снабдител и монтьор водопроводни тръби. Наетите лица във „ВИАЛ 11“ ЕООД също били две на длъжности управител продажби маркетинг и монтажник метални конструкции. Девет са наетите по трудови правоотношения лица в „СТРИЙМЪН 1“ ЕООД на длъжности мениджър проучване на пазара, общ работник строителни сгради, снабдител доставчик и монтьор водопроводи. При проверка в информационната система на НАП било установено също, че за периодите на издаване на фактурите и трите дружества са подавали ГДД по чл. 92 от ЗКПО с нулеви данни.

При така установената фактическа обстановка органите по приходите са приели, че не е доказано реалното изпълнение на доставките, поради което на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 6, чл. 9 и чл. 25 от ЗДДС са отказали правото на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 10 993,22 лв. по фактурите, издадени от посочените по-горе доставчици.

В хода на ревизионното производство от органите по приходите е установено, че от „Бединг“ ООД е ползвано правото на приспадане на данъчен кредит, както следва:

- в размер на 400,00 лв. за данъчен период м. 09.2015 г. по фактура №93 от 04.09.2015 г. с предмет по договор за консултантска услуга, издадена от „Евроконсулта“ ЕООД;

- в размер на 444,00 лв. за данъчен период м.04.2016 г. по фактура № 348/16.03.2016 г. и № 355/19.04.2016 г. с посочен предмет- аванс за изготвяне на проект и проект за

обект „Жилищни сгради“ в кв. К. вада [населено място], издадени от „Яна Конст“ ЕООД;

- в размер на 120,00 лв. за данъчен период м.04.2016 г. по фактура №589/11.04.2016 г. с посочен предмет - изготвяне на проект част „Електрическа“ за обект „Жилищни сгради“ в кв. К. вада [населено място], издадена от „Чикалов“ ЕООД;

- в размер на 700,00 лв. за данъчни периоди м.01.2018 г. и м. 03.2018 г. по фактура № 183/25.01.2018 г. и № 191/21.03.2018 г. с посочен предмет- проект на дизайн за фитнес, издадени от „Дари 2000“ ЕООД;

- непризнат кредит в размер на 330,00 лв. за данъчен период м.01.2018 г. по фактура №279/20.12.2017 г. с посочен предмет - изготвяне на предварителен договор за право на строеж и консултации във връзка с продажба на недвижим имот, издадена от Адвокатско Дружество „Д., З., М.“.

Органите по приходите са констатирани, че към фактурите от страна на ревизираното лице не са представени относими документи, от които да се определи в каква връзка и за какви обекти са получените услуги. Посочено е, че предметите на доставка не са свързани с неговата независима икономическа дейност – продажба на матраци. По тези съображения ревизиращите са преценили, че за тях не е налице право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 1 994,00 лв. на основание чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС.

По отношение на установените задължения по ЗКПО в ревизионното производство е констатирано, че за финансовата 2015 г. от задълженото лице е подадена ГДД по чл. 92 от ЗКПО, с която са декларирани приходи в размер на 694 164,28 лв. и разходи в размер на 683 370,66 лв. Счетоводен финансов резултат /С./ - печалба в размер на 10 793,62 лв. и данъчен финансов резултат – печалба в същия размер.

За финансовата 2016 г. от задълженото лице е подадена ГДД по чл. 92 от ЗКПО, с която са декларирани приходи в размер на 688 561,15 лв. и разходи в размер на 688 359,07 лв., С. – печалба в размер на 202,08 лв. и данъчен финансов резултат – данъчна печалба в размер на 9 827,08 лв.

С оглед на това, че при установяването на задълженията за данък върху добавена стойност в хода на ревизията е прието, че не е доказано осъществяване на реална доставка на услуги по смисъла на чл. 9 от ЗДДС по фактурите, издадени през 2015 г. на жалбоподателя от „СТРИЙМЪН 1“ ЕООД с обща стойност на данъчните основи в размер на 13 766,14 лв., намерили счетоводно отражение като разходи от група 60, е направен извод, че не са налице документално обосновани стопански операции, във връзка с които са издадени фактурите.

Аналогични са направените изводи и заключения по отношения на издадените през 2016 г. фактури в общ размер на данъчните основи – 18 858,34 лв. от доставчиците: „ВИАЛ 11“ ЕООД, „ЕНТИЙМ“ ЕООД и „СТРИЙМЪН 1“ ЕООД.

Предвид установеното в частта по ЗДДС, че оспорваният е осчетоводил разходи през 2015 г. в размер на 2 000,00 лв. по фактура, издадена от „Евроконсульта“ ЕООД и за 2016 г. в размер на 2 820,00 лв. по фактури, издадени от „Яна Кост“ ЕООД и „Чикалов“ ЕООД е направен извод, че така извършените разходи не са свързани с икономическата дейност на лицето.

В резултат на гореизложеното с РА е извършено увеличение на финансовия резултат на дружеството по реда на чл. 26, т. 3 от ЗКПО, във връзка с чл. 10, ал. 1 от ЗКПО за 2015 г. със сума в размер на 13 766,14 лв. и на основание чл. 26, т. 1 от ЗКПО със сума в размер на 2 000,00 лв.; за 2016 г. със сумата в размер на 18 858,34 лв. / чл. 26, т. 3,

във връзка с чл. 10, ал. 1 от ЗКПО/ и на основание чл. 26, т. 1 от ЗКПО със сумата в размер на 2 820,00 лв.

Установен е данъчен финансов резултат - печалба за 2015 г. в размер на 26 559,76 лв. и корпоративен данък в размер на 2 655,98 лв., при внесен 1 079,36 лв. и за 2016 г. данъчен финансов резултат – печалба в размер на 31 506,14 лв. и корпоративен данък в размер на 3 150,61 лв., при внесен 982,71 лв.

Срещу РА от „Бединг“ ЕООД е подадена жалба с вх. № 53 – 03 – 3263 от 08.10.2019 г. по регистъра на ТД на НАП – С. и с вх. № 23 – 22 – 1891 от 11.10.2019 г. по регистъра на дирекция ОДОП, като на основание чл. 155, ал. 1 от ДОПК ответникът издал решение № 2072 от 10.12.2019 г., с което е потвърдил РА, в частта на установения резултат по ЗДДС за данъчни периоди м. 05.2015 г., м. 06.2015 г., м. 07.2015 г., м. 09.2015 г., м. 10.2015 г., м. 12.2015 г., м. 02.2016 г., м. 03.2016 г., м. 04.2016 г., м. 05.2016 г., м. 06.2016 г., м. 08.2016 г., м. 10.2016 г., м. 11.2016 г., м. 02.2017 г., м. 05.2017 г., м. 01.2018 г. и м. 03.2018 г.; в частта на начислените лихви за данъчни периоди м. 07.2017 г., м. 08.2017 г., м. 09.2017 г., м. 10.2017 г., м. 11.2017 г., м. 12.2017 г., м. 05.2018 г., м. 07.2018 г. и м. 08.2018 г. и за корпоративен данък за 2015 г. и 2016 г.

За изясняване фактите по делото е допусната основна и допълнителна съдебно-счетоводна експертиза, приети от съда, като обективни и безпристрастно изготвени и като неоспорени от страните по делото. В заключенията е посочено, че фактурите, предмет на ревизионното производство, с издател „ЕНТИЙМ“ ЕООД, по които жалбоподателят е ползвал право на данъчен кредит в размер на 1500,00 лв. са включени в дневниците за продажби на доставчика, подробно описани в табличен вид. Фактурите, издадени от „ВИАЛ 11“ ЕООД, по които оспорващият е ползвал право на данъчен кредит в размер общо на 4762,67 лв. са включени частично в дневниците за продажби на доставчика. От проверените фактури, включени в дневника за продажби на доставчика са фактури с начислен ДДС в общ размер – 1700,00 лв. В таблица 4 са описани фактурите, които са включени в дневниците за продажби на този доставчик, а в таблица 5 са посочени фактурите, които не са включени в дневниците за продажби с общо начислен ДДС в размер на 3061,67 лв. Фактурите с издател "СТРИЙМЪН 1" ЕООД, по които жалбоподателят е ползвал данъчен кредит в размер общо на 4731, 56 лв., са включени частично в дневниците му за продажби. От проверените фактури, включени в дневниците за продажби на доставчика с начислен ДДС в общ размер - 2954,90 лв., които са подробно описани в таблици 6 и 7 на ССЕ. Не са включени в дневниците за продажби на „СТРИЙМЪН1“ ЕООД фактури с общо начислен ДДС в размер на 1776,67 лв., посочени в таблица 8 на ССЕ. В ДССЕ вещото лице подробно е описало начина на разплащане по процесните фактури, а именно: доставчика „СТРИЙМЪН 1“ ЕООД – на допълнително представени два броя фактури е маркирано плащане „в брой“ без да са приложени към тях копия на фискални бонове. Фактурите са на обща стойност 28 389,36 лв. (в т.ч. 4731, 56 лв. начислен ДДС). От тях с приложени касови бонове са фактури на обща стойност 19 949, 36 лв. , а фактурите без касови бонове са на обща стойност 8440,00 лв.

Фактурите с издател „Ентийм“ ЕООД са разплащани и по касов и по банков път. От фактури на обща стойност 9000,00 лв.(в т.ч. 1500,00 лв. ДДС) има данни за разплатени 6800,00 лв.(таблица 10, ДССЕ). От проверените и приети по делото фактури на доставчика „ВИАЛ 11“ ЕООД е видно, че се предвижда разплащане по касов път/в брой. Към приложените по делото фактури има касови бонове. Това са фактури на обща стойност 8530,00 лв. 9в т.ч. 1421, 67 лв. начислен ДДС). Допълнително ангажираните в хода на съдебното производство фактури са на обща

стойност 20 040,00 лв. и към тях не са приложени касови бонове (табл.11).

По фактурите за доставки от Адвокатско дружество „Д., З., М.“, Евроконсулта“ ЕООД, „Дари 2000“ ООД, „Яна Кост“ ЕООД и „Чикилов“ ЕООД като начин за разплащане е посочено „по банка“, „по сметка“, „по банков път“ (табл. 12, кол. 9). Тези фактури са разплатени по банков път. Както извършването на доставките, така и разплащането между контрагентите по тях не се оспорват от органите по приходите. Съдът кредитира приетата експертиза след направените уточнения от страна на вещото лице.

В хода на съдебното производство като доказателства по делото са приети представените с жалбата, административната преписка и допълнителни ангажираните писмени документи от страните.

При така изложената фактическа обстановка, съдът приема от правна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата до съда изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания РА, имаща право и интерес от оспорването и като подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК срещу РА, който е обжалван по административен ред, се явява процесуално допустима.

По същество на спора:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Предмет на оспорване в настоящото производство е ревизионен акт № Р – 22221718006087 – 091 – 001 от 16.09.2019 г., издаден от И. М. Р., на длъжност началник сектор – възложил ревизията и А. Л. И., на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, частично потвърден с решение № 2072 от 10.12.2019 г. на директора на дирекция „ОДОП“, с който са установени резултат по ЗДДС за данъчни периоди м. 05.2015 г., м. 06.2015 г., м. 07.2015 г., м. 09.2015 г., м. 10.2015 г., м. 12.2015 г., м. 02.2016 г., м. 03.2016 г., м. 04.2016 г., м. 05.2016 г., м. 06.2016 г., м. 08.2016 г., м. 10.2016 г., м. 11.2016 г., м. 02.2017 г., м. 05.2017 г., м. 01.2018 г. и м. 03.2018 г.; в частта на начислените лихви за данъчни периоди м. 07.2017 г., м. 08.2017 г., м. 09.2017 г., м. 10.2017 г., м. 11.2017 г., м. 12.2017 г., м. 05.2018 г., м. 07.2018 г. им, 08.2018 г. и за корпоративен данък за 2015 г. и 2016 г.

При служебна проверка на оспорения акт на основанията по чл.160, ал. 2 ДОПК, настоящият състав на съда намира следното:

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът проверява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Атакуваният в настоящето производство ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите съобразно изискването на чл.119, ал. 2 ДОПК, като ревизията е възложена след надлежно образувано ревизионно производство съгласно чл. 112 и чл.113 от ДОПК.

Оспореният ревизионен акт е издаден в писмена форма и е със съдържанието, предвидено с чл.120 от ДОПК - РА е мотивиран, като неразделна част от него е и ревизионният доклад с посочени фактически констатации и съображения на екипа.

Доказателствата, послужили за издаването на РА, са събрани по предвидения в ДОПК ред. Не се установяват съществени нарушения на процесуалния ред за издаването на акта.

Видно от приложеното копие на процесния РА, същият е подписан с квалифицирани електронни подписи на издателите му, валидни към датата на неговото издаване, което се потвърждава както от представените по делото доказателства, така и от служебно извършената от съда справка в публичния електронен регистър на

доставчика на удостоверителни услуги по чл.28 ЗЕДЕУУ, в който регистър съобразно чл. 25, ал. 5 ЗЕДЕУУ и задължението си по чл. 22, т. 4 ЗЕДЕУУ, доставчикът на удостоверителни услуги публикува удостоверенията по чл. 24 ЗЕДЕУУ, което публикуване е форма на самото издаване на удостоверение по чл. 24 ЗЕДЕУУ – арг. чл. 25, ал. 5 ЗЕДЕУУ. Поради което РА отговаря на изискването на чл. 120, ал. 1, т. 8 от ДОПК, като подписан с квалифициран електронен подпис на органите по чл.119, ал. 2 от ДОПК.

По материалната законосъобразност на акта:

Няма спор от фактическа страна, а това се установява и от представените от ответника с административната преписка по издадения РА доказателства, че жалбоподателят е регистриран по ЗДДС, вкл. и за периода на ревизията, който има право след извършена облагаема доставка да му бъде приспаднат данъчен кредит, тъй като извършва независима икономическа дейност на територията на България, без значение от целите и резултатите от тази дейност.

Липсва спор по делото, че основният предмет на дейност на дружеството жалбоподател през ревизирания период е свързана с търговия на матраци, легла, рамки и аксесоари за легла, както и извършване на консултантски услуги, като извършваната търговска дейност от страна на „Бединг“ ЕООД се извършвала в наети помещения и дружеството нямало собствени недвижими имоти.

Съдът намира, че за да се прецени дали отказът на органите по приходите да признаят правото на данъчен кредит по процесните фактури се явява законосъобразен, следва да се разреши спорният по делото въпрос - извършени ли са реално фактурираните от всеки един от посочените доставчици услуги, а именно: за „Ентийм“ ЕООД, произтичащи от договор за проектиране; за „Стриймън 1“ ЕООД от наем и отчисления по съвместна дейност; за „Виал 11“ ЕООД от наеми. Наред с това следва да се прецени дали извършените от страна на дружества „Евроконсулта“ ЕООД, „Дари 2000“ ООД, „Яна Кост“ ЕООД и „Чикалов“ ЕООД и Адвокатско Дружество „Д., З., М.“ услуги с предмет - изготвяне на предварителен договор за право на строеж и консултации във връзка с продажба на недвижим имот, проект за дизайн на фитнес, по договор за консултантска услуга, изготвяне на проект „еднофамилна жилищна сграда и част Електрическа за обект „Жилищни сгради“, находящ се в [населено място], кв. К. вада са свързани с икономическата дейност на ревизираното лице или същите попадат в хипотезата на чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС, предвиждаща ограничение на право на приспадане на данъчен кредит.

Органите по приходите след анализът на представените документи, наличните данни от информационната система на НАП във връзка с процесните доставчици, извършените насрещни проверки са формирали извод, че три от сочените за доставчици дружества, а именно „Ентийм“ ЕООД, „Стриймън 1“ ЕООД и „В. 11“ са фактурирали фиктивни доставки на услуги по смисъла на чл. 9 от ЗДДС, посредством които „Бединг“ ЕООД е ползвало неправомерно правото на приспадане на данъчен кредит и е намалявало резултатите си за ефективно внасяне на ДДС, поради което на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС е отказано правото на данъчен кредит на „Бединг“ ЕООД по спорните фактури, издадени от процесните доставчици. А за останалите доставчици - „Евроконсулта“ ЕООД, „Дари 2000“ ООД, „Яна Кост“ ЕООД и „Чикалов“ ЕООД и Адвокатско Дружество „Д., З., М.“ с предмет на извършваните услуги - изготвяне на предварителен договор за право на строеж и консултации във връзка с продажба на недвижим имот, проект за дизайн на фитнес, по договор за консултантска услуга, изготвяне на проект „еднофамилна жилищна сграда и част Електрическа за обект „Жилищни сгради“, находящ се в [населено място], кв. К. вада са извели извод, че извършените услуги не са свързани с икономическата дейност на ревизираното лице

или същите попадат в хипотезата на чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС, предвиждаща ограничение на право на приспадане на данъчен кредит.

Тези изводи са правилни.

Правото на приспадане на данъчен кредит е субективно публично право на данъчно-задълженото лице с насрещен субект приходната администрация. Това право е обусловено от кумулативното осъществяване на материалноправните предпоставки на регламентирания в [ЗДДС](#) сложен фактически състав, който наред с притежаването на данъчния документ по [чл. 71, т. 1 от ЗДДС](#) изисква и установяването на реално получаване на стоките или услугите по облагаемата доставка.

Според чл. 9, ал. 1 ЗДДС доставката на услуга е всяко извършване на услуга, а според чл. 24, ал. 1 от Директива 2006/112/ЕО това означава всяка сделка, която не е доставка на стоки. Облагаема според чл. 12, ал.1 ЗДДС е доставката на стока или услуга, извършена от данъчно задължено лице с място на изпълнение на територията на страната. Извършването ѝ е данъчно събитие съгласно чл. 25, ал. 1 ЗДДС. Член 25, ал. 2 ЗДДС постановява, че данъчно събитие възниква на датата, на която собствеността на стоката е прехвърлена, а услугата е извършена. Тогава съгласно чл. 25, ал. 6, т. 1 от ЗДДС данъкът за извършената облагаема доставка става изискуем и възниква задължение на регистрираното лице да го начисли. Едновременно с настъпване на изискуемостта на данъка на основание чл.68, ал. 2 ЗДДС възниква правото на приспадането му. Д. кредит, чл. 68, ал.1, т. 1 ЗДДС, е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон, за получени от него стоки или услуги по облагаеми доставки. Определяйки предпоставките за възникване на право на приспадане на данъчен кредит по видове основания, чл. 69, ал.1, т.1 ЗДДС постановява, че когато стоките и услугите се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки, то има право да приспадне данъка за стоките и услугите, които доставчикът – регистрирано по този закон лице му е доставил или предстои да му достави. Член 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС транспонира чл.168, б."а" от Директива 2006/112/ЕО, който също постановява, че доколкото стоките и услугите се използват за целите на облагаеми сделки на данъчно задължено лице, то има правото в държавата-членка, в която извършва тези сделки, да приспадне от дължимия ДДС, който е задължено да плати, дължимия или платен ДДС в тази държава-членка по отношение на доставката за него на стоки или услуги, извършена или която предстои да бъде извършена от данъчно задължено лице. След като са налице предпоставките за възникването му, вече породеното право на приспадане на данъчен кредит по чл.68, ал.1, т.1 вр. чл.69, ал.1, т.1 ЗДДС и чл.167 и чл.168, б."а" от Директива 2006/112/ЕО подлежи на упражняване при условието по чл.71, т.1 ЗДДС данъчно задълженото лице да притежава фактура, съставена в съответствие с чл.114–115 ЗДДС с посочен на отделен ред данък за доставка на стоки или услуги, по които то е получател. Без реално извършена доставка на стока по чл.6, ал.1 ЗДДС или доставка на услуга по чл.9, ал.1 ЗДДС данъчно събитие по чл.25, ал.1 ЗДДС не настъпва съгласно чл.25, ал.2 ЗДДС, данъкът не става изискуем по чл.25, ал.6, т.1 ЗДДС, без което право на приспадане на данъчен кредит по чл.68, ал.1, т.1 не възниква съгласно чл.68, ал.2 ЗДДС и, несъществуващо, не може да бъде упражнено по чл.71, ал.1, т.1 ЗДДС.

Според постоянната съдебна практика правото на данъчно задължените лица да приспадат от ДДС, на който са лица-платци, дължимия или платения ДДС за закупени от тях стоки или за получени от тях услуги, представлява основен принцип за въведената със законодателството на ЕС обща система на ДДС. Реалното извършване на облагаема доставка на стоки или услуги е задължително условие за

възникване на правото на приспадане на данъчен кредит по чл.68, ал.1, т.1 вр. чл.69, ал.1, т.1 ЗДДС, без което то не може валидно да се упражни по чл.71, т.1 ЗДДС. При положение, че органите по приходите са стигнали до констатации за липсата на облагаеми доставки, при оспорване, националната юрисдикция трябва да извърши глобална преценка по приложимите във вътрешното й право правила за доказване на всички елементи и фактически обстоятелства, за да определи дали това данъчно задължено лице има или не право на приспадане по тези доставки. Само ако при тази преценка установи, че доставките са реално осъществени и впоследствие стоките са използвани от получателя за целите на негови облагаеми сделки, правото на приспадане не може да се откаже. Едва след това националната юрисдикция проверява дали това право не е изключено поради обективни данни, че данъчно задълженото лице, получило стоките или услугите, е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която го обосновава, е част от данъчна измама, извършена от доставчика или друг стопански субект нагоре или надолу по веригата доставки (решение на СЕС от 06.12.2012 г. по дело C-285/11 – т.44, 45 и 52). Ако реалността на доставките не се докаже в процеса, правото на приспадане на данъчен кредит не може да се счита възникнало, фактическото му упражняване като ненадлежно не подлежи на зачитане, независимо от (не) добросъвестността на данъчно задълженото лице - получател на стоките или услугите по фактура.

Жалбоподателят е този, който следва да докаже, че реално е получил процесните доставки на стоки и/или услуги, респ. че същите са изпълнени от доставчика/ците, които са издали фактурите, документиращи тези доставки. В този смисъл са и решенията на СЕС по дело C-152/02 и по дело C-324/11, в които Съдът е приел, че материалноправните условия за възникване на правото на приспадане на ДДС включват следното: 1) доставчикът, както и получателят, да са данъчнозадължени лица (действащи в това си качество); 2) получените стоки или услуги (по облагаема доставка) да са използвани от получателя за нуждите на собствените му облагаеми сделки; 3) получателят да притежава фактура, удостоверяваща действителното извършване на доставката, която съдържа данните, уредени в чл. 226 от Директива 2006/112/ЕО.

В конкретния случай страните не спорят относно наличието на формалната предпоставка за упражняване правото на данъчен кредит – притежаването от жалбоподателя на редовни фактури, съставени в съответствие с изискванията на ЗДДС.

Посочи се по-горе, че спорно по отношение на „Ентим“ ЕООД, „Стриймън 1“ ЕООД и „В. 11“ в случая се явява обстоятелството дали от тези дружества са извършени реално услуги произтичащи от договор за проектиране, произтичащи от наем и отчисления по съвместна дейност.

В случая от съдържащите се по делото доказателства, съдът намира, че не се доказва извършването на реални доставки на услуги от процесните доставчици и изводът на ревизиращите органи в тази връзка съдът намира за обоснован и в съответствие с приложимия материален закон.

Основателни са изводите на органите по приходите, че са налице редица спорни моменти и разминавания в отношенията между ревизираното лице и доставчиците му, които да обосновават реалност на извършените услуги, предмет на процесните фактури. За така твърдените извършени услуги от страна на жалбоподателят освен представени фактури касаещи различните доставчици, не са ангажирани от страна на оспорващият други доказателства установяващи реалността на изпълнените услуги. Касателно фактурите с основание „плащане по договор за проектиране“ и „авансово плащане“ издадени от „Ентим“ ЕООД липсва доказателства относно това кога е сключен процесния договор, с какъв предмет и какви са задълженията на страните по

него обусловили издаването на процесните фактури. Наред с това, видно от приобщената ревизионна преписка дружеството е deregистрирано по ЗДДС от страна на приходната администрация на основание чл. 176 от ЗДДС и има установени задължения към бюджета.

Същото касае и услугите извършени от „Стриймън 1“ ЕООД и „В. 11“, с предмет „наеми на недвижими имоти“. От страна на жалбоподателя не са представени сключените с тези дружества договори за наеми за да се съпоставят основанията за издаване на фактурите. Няма яснота и относно предмета на договорите.

Основателни са и изводите на органите по приходите, че за обосноваване на доставка на услуга най-общо е необходимо да са налице доказателства, удостоверяващи възможността на доставчика да изпълни предмета на договора, осъществяването на фактическите действия, в които се изразява договорената услуга и престирането на резултата на получателя по доставката. В настоящия случай това не е сторено. Липсват безспорни ангажирани, както в ревизионното производство, така и в съдебното такова, доказателства за изпълнение на предмета на договорите, предаването на резултата и реализацията на последния в икономическата дейност на дружеството жалбоподател.

Ангажираните от страна на жалбоподателя преки доказателства /фактури, договори, приемо-предавателни протоколи/ са частни свидетелстващи документи и няма обвързваща съда доказателствена сила. Жалбоподателят не проведе доказване, че резултатът от възложеното по договорите е било извършено, предадено и отчетено.

Правилно органите по приходите са приели, че представянето само от страна на жалбоподателя договори, фактури, протоколи за извършени услуги, както и документи за разплащане, не могат да се кредитират като достоверни и убедителни доказателства за възникнало правоотношение, както и за реалното изпълнение на договореното между страните, нито за наличие и получаване на уговорената престация.

Ето защо съдът намира, че не е безспорно установено, че посочените дружества са извършили доставки на процесните услуги.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя за нарушение от страна на органите по приходите на принципите на обективност и служебно начало, залегнали в чл. 3 и чл. 5 от ДОПК. Установява се от представената по делото ревизионна преписка, че ревизиращият екип е провел обективно и всестранно изследване на фактите и доказателствата във връзка процесните доставки. Изискал е съответните документи обусловили спорните доставки, извършил е проверка на счетоводната документация на ревизираното лице, както и насрещни проверки на доставчиците.

Следва да се посочи, че притежаването на данъчни фактури не е достатъчно да обоснове реалност на отразените във фактурите стопански операции. В редица свои решения Съдът на Европейския съюз (СЕС) приема, че правото на приспадане следва да се признае не само защото данъкът е вписан във фактурата. Според т. 53 от Решение на С. (сега СЕС) по дело С-454/98 г. това право следва да се ограничава до действително дължимите данъци, т.е. тези, отговарящи на облагаема сделка. В посочения смисъл е и приетото от СЕС в решение от 06.12.2012 г. по дело С-285/11 г. В т. 31 от същото съдът е посочил, че за да се установи, че на основание на процесните доставки на стоки е налице правото на приспадане, е необходимо да се провери дали последните са били реално осъществени и дали съответните стоки са били използвани от получателя за извършването на последващи облагаеми сделки. В т.32 е посочено: ”Следва да се напомни, че в рамките на производството, образувано на основание чл.267 ДФЕС, Съдът няма компетентност да проверява, нито пък да преценява фактическите обстоятелства, свързани с делото по главното производство. Следователно запитващата юрисдикция е задължена, в съответствие

с правилата за доказване, установени в националното право, да извърши глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото”; „ Ако в резултат от тази преценка се установи, че разглежданите в главното производство доставки на услуги са реално осъществени и в следствие тези услуги са били използвани от дружеството за целите на неговите облагаеми сделки, по принцип правото на приспадане не би могло да му бъде отказано /т.33/. Следователно, за да се признае правото на приспадане на ДДС е необходимо услугите да се реално получени и да са използвани за целите на облагаеми сделки.

Ето защо, съдът намира, че недоказването по-безспорен начин на съществени елементи от претендираните доставки води до обосноваването предположение, че такива не са извършени и то именно от дружествата, издали фактурите. При това положение, макар жалбоподателят да притежава данъчни фактури и др. документи съобразени с изискванията на ЗДДС, които надлежно е отразил и осчетоводил при съвкупната преценка на наличните доказателства се установяват обективни обстоятелства, от които може да бъде направен обосноваван извод, че тези фактури не са издадени във връзка с действителна доставка на отразените в тях услуги, тоест че не документират действителни стопански операции, извършени изобщо или точно от издателите. В случая липсва доказано данъчно събитие по чл. 25, ал. 1 и 2 от ЗДДС, както и предпоставките по чл. 68, ал. 1, т. 1, във вр. чл.69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, поради което данъкът не е станал изискуем и не е възникнало задължение за начисляването му, и съответно отказът на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС да бъде признато право на данъчен кредит за жалбоподателя, за процесния период, за неправомерно начисления данък, е основателен и законосъобразен, поради което жалбата следва да се отхвърли.

Следва да бъде отбелязано, че от приетата и неоспорена от страните ССЧЕ, не се оборват изводите за липса на реални доставки. Наличието на счетоводно отразяване не е равнозначно на реално изпълнени доставки съобразно предмета на спорните фактури. Както притежаването на счетоводни документи, така и редовното осчетоводяване на фактурите, не е достатъчно да обоснове фактическото извършване на отразените в тях стопански операции. Законодателят не предпоставя признаване на правото на данъчен кредит само с формалното документално оформяне, ако то не е свързано с реални доставки. Респективно, при наличието на достатъчно убедителни и безспорни доказателства за реално извършени доставки не може да се откаже право на приспадане на данъчен кредит единствено на основание отделни пропуски в счетоводната отчетност.

За пълнота и с оглед възраженията на жалбоподателя и твърденията на органите по приходите за липсата на техническа и кадрова обезпеченост на доставчиците следва да се посочи, че липсата на данни за наети по трудов договор работници при доставчика не може да служи като достатъчно основание за формиране на отказ за признаване правото на приспадане на данъчен кредит, каквито съображения са изложени в случая. Получателят, който упражнява правото на данъчен кредит е длъжен да установи всички положителни факти, за да докаже реалността на доставката, но от него следва да се изисква да представи тези доказателства, които са съставени заедно с прекия доставчик и са двустранно подписани. Всички останали, които изхождат само от доставчика, каквито са тези за неговата обезпеченост не може да се вменява в тежест на получателя по доставката да ги доказва.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че РА в частта на отказано право на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС във вр. с чл. 9 от ЗДДС по фактури, издадени от посочените по-горе доставчици „ВИАЛ 11“ ЕООД, „ЕНТИИМ“ ЕООД и „СТРИИМЪН 1“ ЕООД, с която е извършена корекция на

декларираните от „БЕДИНГ“ ЕООД резултати по ЗДДС за данъчни периоди м. 05.2015 г., м. 06.2015 г., м. 07.2015 г., м. 10.2015 г., м. 12.2015 г., м. 02.2016 г., м. 03.2016 г., м. 04.2016 г., м. 05.2016 г., м. 06.2015 г., м. 08.2016 г., м. 10.2016 г., м. 11.2016 г., м. 02.2017 г. и м. 05.2017 г., в които е упражнено право на приспадане на данъчен кредит по фактури от тези дружества е правилен и законосъобразен.

Относно отказаното право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 1 994,00 лв. по фактури, издадени от Адвокатско Дружество „Д., З., М.“, „Евроконсулта“ ЕООД, „Дари 2000“ ООД, „Яна Кост“ ЕООД и „Чикалов“ ЕООД, поради липса на свързаност на процесните доставки с икономическата дейност на оспорващия или, че същите попадат в хипотезата на чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС, съдът намира изводите на органите по приходите за правилни и законосъобразни.

По делото е безспорно, че предметът на доставките по процесните фактури е реално получен от ревизираното лице. Спорно е дали доставките са предназначени за дейности различни от икономическата дейност на дружеството с оглед разпоредбата на чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС. Съгласно същата правото на приспадане на данъчен кредит не е налице, независимо че са изпълнени условията на чл. 69 или чл. 74, когато стоките или услугите са предназначени за безвъзмездни доставки или за дейности, различни от икономическата дейност на лицето. Съгласно чл. 3, ал. 2 от ЗДДС „независима икономическа дейност“ е дейността на производители, търговци и лица, предоставящи услуги, включително в областта на минното дело и селското стопанство, както и упражняването на свободна професия, включително на частен съдебен изпълнител и нотариус. Независима икономическа дейност е и всяка дейност, осъществявана редовно или по занятие срещу възнаграждение, включително експлоатацията на материално и нематериално имущество с цел получаване на редовен доход от него. Ограничението на правото на данъчен кредит по чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС ще е налице, когато стоките се придобиват за извършване на дейност, различна от икономическата дейност на конкретното задължено лице.

Както се посочи по-горе в хода на съдебното производство и на основание чл. 154, ал. 1 ГПК ревизираното лице носи доказателствената тежест да докаже благоприятния за него, положителен факт от обективната действителност, а именно в случая, че услугите издадени от горните дружества с предмет - изготвяне на предварителен договор за право на строеж и консултации във връзка с продажба на недвижим имот, проект за дизайн на фитнес, по договор за консултантска услуга, изготвяне на проект „еднофамилна жилищна сграда и част Електрическа за обект „Жилищни сгради“, находящ се в [населено място], кв. К. вада са свързани с икономическата дейност на ревизираното лице или, че същите попадат в хипотезата на чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС, предвиждаща ограничение на право на приспадане на данъчен кредит.

Това в случая не бе сторен от страна на жалбоподателя.

Съдът приема, че по делото не са налице доказателства, че предмета на спорните фактури са свързано по пряк и непосредствен начин с икономическата дейност на дружеството, тъй като липсват представени от страна на жалбоподателя документи, от които да се установят посочените обстоятелства. От страна на жалбоподателя не са и наведени твърдения в тази посока, поради което процесния РА е законосъобразен и в тази част.

Относно установените задължения по ЗКПО:

Решаващият орган е приел с оглед на отразените в частта по ЗДДС обстоятелства и възприетата теза за липса на доставки на услуги, че е налице хипотезата на чл. 16, ал. 2, т. 4 от ЗКПО вследствие на увеличен финансов резултат с данъчните основи на част от доставките, по които не е признато правото на данъчен кредит и поради с

което на дружеството са определени задължения за довносяне по ЗКПО за 2015 г. и 2016 г. Извършените по години корекции за извършеното увеличение на счетоводния финансов резултат за 2015 г. със сумата в размер на 13 766,14 лв. и в размер на 18 858,34 лв. за 2016 г., представляваща отчетени разходи във връзка с фактури, издадени от „Виал 11“ ЕООД, „Ентийм“ ЕООД и „Стриймън 11“ ЕООД

Съгласно чл. 10, ал. 1 от ЗКПО, счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован, чрез първичен документ по смисъла на ЗСч. отразяващ вярно стопанските операции. За целите на корпоративното подоходно облагане документът следва да отразява вярно и точно всяка стопанска операция. В случая не са налице доказателства за реално осъществени сделки по фактурите с доставчици „Виал 11“ ЕООД, „Ентийм“ ЕООД и „Стриймън 11“ ЕООД. За да се приеме, че е документално обоснован счетоводно отразения разход, трябва да се докаже по категоричен начин, че този разход е действително извършен. В процесния случай, за да се признае за реално извършен разхода, не е достатъчно само наличието на фактура и плащане по нея, а следва да са налице документи, доказващи основанието за извършването на разхода. Доказването на реалността на услугата е необходимо условие за признаване на счетоводно отразените разходи, като в случая се установи услугите да са извършени.

Цитираната по-горе норма на чл. 16, ал. 2, т. 4 във вр. ал. 1 от ЗКПО регламентира, че когато една или повече сделки, включително между несвързани лица, са сключени при условия, чието изпълнение води до отклонение от данъчно облагане, данъчната основа се определя, без да се вземат под внимание тези сделки, някои техни условия или тяхната правна форма, а се взема под внимание данъчната основа, която би се получила при извършване на обичайна сделка от съответния вид по пазарни цени и насочена към постигане на същия икономически резултат, но която не води до отклонение от данъчно облагане. В ал. 2 на с.чл. е посочено, че за отклонение от данъчно облагане се смята и: т. 4. (изм. - ДВ, бр. 94 от 2010 г., в сила от 01.01.2011 г.) начисляването на възнаграждения или обезщетения за услуги, без те да са реално осъществени.

В случая по спорните услуги, след като се установи, не е безспорно доказано реалното им изпълнение от посочените контрагенти, е налице хипотезата на чл. 16, ал. 2, т. 4 от ЗКПО, а именно заплащане на възнаграждение за услуги, без те да са реално осъществени. По тази причина законосъобразно органите по приходите са извършили корекция на финансовия резултат на дружеството за ревизираните 2015 г. - 2016 г. в посока на увеличение и са определили посочения по-горе корпоративен данък.

По отношение на извършеното облагане на основание чл. 26, т. 1 от ЗКПО за 2015 г. и 2016 г. по издадените фактури от „Евроконсулта“ ЕООД, „Яна Кост“ ЕООД и „Ч.“ съдът намира същото за основателно.

На основание чл. 26, т. 1 ЗКПО, не се признават за данъчни цели счетоводни разходи, несвързани с дейността. В този обхват са разходите, които не са присъщи за дейността или потенциално не създават приход за дейността на данъчно задълженото лице, като разходи за материали, услуги и стоки, чието предназначение е за лични цели и/или актив, който не се ползва в дейността, вкл. се ползва от съдружник, собственик, управител или неговото семейство или др. в тази насока. Данъчното третиране на разходите по реда на ЗКПО е в зависимост от документалното им доказване и с оглед необходимостта от извършването им за реализиране целите и предмета на дейност на предприятието. За да бъдат признати разходите свързани с изготвяне на изготвяне на проект и проект за част „Електрическа“ за обект „Жилищни сгради“ в[жк] [населено място], е необходимо доказване на реалното им ползване за дейността на дружеството. Тъй като по

аргумент от чл. 26, т. 1 от ЗКПО разходите се признават за данъчни цели само при условие, че са свързани с дейността на предприятието, на основание чл. 170, ал. 1 от АПК вр. §2 от ДР на ДОПК, доказателствената тежест за установяване на това обстоятелство е за жалбоподателя. След като задълженото лице не е представило документи, доказващи наличието на връзка между направените разходи и дейността на дружеството, основателно ревизиращият екип е извършил данъчна регулация и е приложил нормата на чл. 26, т. 1 от ЗКПО.

С оглед на гореизложеното, съдът намира, че събраните в хода на ревизионното и съдебното производства доказателства не удостоверяват използване на услугите от горните дружества за икономическата дейност на лицето, във връзка с което законосъобразно е увеличен счетоводният финансов резултат по ЗКПО за 2015 г. със сумата в размер на 2 000,00 лв. и в размер на 2 820,00 лв. за 2016 г. на посоченото основание чл. 26, т. 1 от ЗКПО.

Тъй като се потвърждават задълженията за ДДС, произтичащи от непризнаване на данъчен кредит по спорните фактури, както и тези по ЗКПО, следва да бъдат потвърдени и задълженията за лихви, които са с акцесорен характер и следват главното задължение.

По изложените съображения жалбата на „Бединг“ ООД следва да се отхвърли като неоснователна и недоказана, а РА да се потвърди като правилен и законосъобразен.

По разноските по производството:

С оглед изхода на спора и направеното искане от страна на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да се уважи. При това положение на ответника на основание чл. чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения във връзка с чл. 161, ал.1 от ДОПК следва да се присъди такова в размер на 1524, 00 (хиляда петстотин двадесет и четири) лева при материален интерес на спора 33125,45 лв.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160, ал. 1, предл. последно от ДОПК, Административен съд – София град, III – то отделение, 70 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на “Бединг“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет. 1, представлявано от управителя Г. М. С., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 4 срещу ревизионен акт (РА) № Р – 22221718006087 – 091 – 001 от 16.09.2019 г., издаден от И. М. Р., на длъжност началник сектор – възложил ревизията и А. Л. И., на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, частично потвърден с решение № 2072 от 10.12.2019 г. на директора на дирекция „ОДОП“, с който са установени резултат по ЗДДС за данъчни периоди м. 05.2015 г., м. 06.2015 г., м. 07.2015 г., м. 09.2015 г., м. 10.2015 г., м. 12.2015 г., м. 02.2016 г., м. 03.2016 г., м. 04.2016 г., м. 05.2016 г., м. 06.2016 г., м. 08.2016 г., м. 10.2016 г., м. 11.2016 г., м. 02.2017 г., м. 05.2017 г., м. 01.2018 г. и м. 03.2018 г. общо в размер на 12 987,22 лв. и лихви в размер на 3 883,79 лв., за данъчни периоди м. 07.2017 г., м. 08.2017 г., м. 09.2017 г., м. 10.2017 г., м. 11.2017 г., м. 12.2017 г., м. 05.2018 г., м. 07.2018 г. и м. 08.2018 г. и по Закон за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ за 2015 г. и 2016 г. в общ размер на 18 769,25 лв. и лихви в размер на 3 323,93 лв.

ОСЪЖДА “Бединг“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ – С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 1524, 00 (хиляда петстотин двадесет и четири) лева.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му.

СЪДИЯ: